

nemlig den 28. Oktober i Fjor. Maa jeg med Henblik paa, hvor vigtigt det er, at der sker en fuldkommen gennemgribende Reform af vort Diplomativvæsen, og at en saadan endnu ikke har fundet Sted, men kun kan ske ved Gennemførelsen af denne Lov, lige citere to Ord af Ministerens Tale; jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa denne Sag, uden forsaa vidt den kaster et Lys over selve Lovforslaget. Udenrigsministeren sagde angaaende den 3-sidede Traktat, at vi saavel som Tyskland havde haft Lejlighed til at fremsætte vore Ønsker, men i hvor stor en Udstrækning man vilde tage Hensyn til disse Ønsker, havde vi strengt taget ingen Indflydelse paa. Disse Ord forekommer mig at tyde hen paa eet, nemlig at vort diplomatiske Apparat ikke er — hvad skal jeg sige? — tjenstvirkt kunde jeg have Lyst til at sige, men det er maaske for stærkt et Udtryk — at det ikke er saa agilt, som det burde være. Det er dog klart, at selve den 3-sidede Traktat, der er en Frugt af Versaillesfredens § 114, 2det Stykke, er indsat for Danmarks Skyld, og at det er det danske Diplomatiske selvfølge Opgave ikke at nøjes med at faa Lejlighed til at fremsætte Ønskerne, ikke at tro noget Øjeblik, at det „strengt taget ingen Indflydelse har derpaa“, men derimod ideelig, Gang paa Gang, at appellere til de allierede Magters Velvillie overfor os, at holde fast ved denne Velvillie og at søge at udnytte den i Forholdet overfor Tyskland. Maa jeg endnu i denne Sammenhæng have Lov til at sige, at selve den Omstændighed, at vi er henviste til nu at skulle føre Forhandlinger med Tyskland — om end Gud ske Lov med Bistand af de allierede Magter —, synes mig ogsaa at tyde paa, i hvor høj Grad det hidtidige diplomatiske Apparat har svigtet. Thi gennem selve Versaillestraktaten var de væsentligste af de Rettigheder, som ved Hjælp af den 3-sidede Traktat nu søges sikret det danske Mindretal i Slesvig, nemlig Amnesti og Optionsret, sikret Øvre-Schlesien, altsaa Polen, i Afsnittet om Øvre-Schlesien. Og det er efter min Mening en Forsømmelighed fra det danske Diplomatiske Side, at noget lignende ikke er sket for Mellemslesvigs Vedkommende. Nu vilde man, hvis man havde haft et saadant udenrigspolitisk Udvalg — man maa jo belyse dets Vigtighed ved at gribe Dagens aktuelle Spørgsmaal —, dog formentlig have faaet at vide noget mere om, hvorledes vi stod. Man har under de skiftende Stadier i denne Sag til stor Forbavselse set, hvorledes den ene

Artikel efter den anden er gledet ud. Det er f. Eks. klart, at Bestemmelsen om, at Hertug Ernst Günthers Ejendomme skulde falde ind under Versaillestraktatens § 256 og saaledes eo ipso overgaa til den danske Stat, maa være gledet ud. Det samme turde være Tilfældet med Bestemmelserne i den oprindelige 3-sidede Traktats Artikel 2 om Optanternes Fritagelse for de ekstraordinære Krigsskatter. Og hvorledes gaar det med Bestemmelserne om de arkæologiske og historiske Monumenter, Nydamsbaaden, Hauglundestenen, Flensborgløven o. s. v.? Jeg er vis paa, at havde vi haft et saadant udenrigspolitisk Udvalg, havde det danske Folk i Øjeblikket ikke været uvidende om disse Forhold, og jeg anser det for at være særdeles besynderligt, at vi er uvidende derom.

Maa jeg i denne Sammenhæng gaa over til at tale om et helt andet Punkt i Lovforslaget, nemlig Spørgsmaalet om Presseattachéer, hvorvidt de skal staa i et frit Kontraktforhold som hidtil eller være fast ansatte Embedsmænd. Fra mit Partis Side har man modsat sig det sidste og ønsket, at de skulde staa i et frit Kontraktforhold, saaledes at man bl. a. ogsaa hurtigt kunde blive af med dem, naar de viste sig ikke at staa paa Højde med Situationen. For at belyse, hvor rigtigt dette er, skal jeg fremdrage et Eksempel paa, hvorledes en dansk Presseattaché er optraadt for ganske nylig. Der stod den 6. Marts 1921 i det ansete engelske Blad „Observer“, der staaer den nuværende britiske Regering nær, en overfor os ganske særdeles velvillig Artikel, hvori man netop pegede paa, at man fra Tysklands Side trak det ud og trak det ud med den 3-sidede Traktat, og paa, hvor usømmeligt det egentlig var, hvorledes det i Virkeligheden stred mod Forudsætningerne, og hvorledes man fra dansk Side havde et naturligt Krav paa de allierede Magters Støtte. Men hvad ser vi saa? Vi ser den danske Presseattaché i London berigtige dette Standpunkt. Han berigtiger „Observer“s Opfattelse derhen, at han siger, at det er tvivlsomt, om det har nogen Tilslutning i Kendsgerningerne, at Danmark har et saadant Krav paa at faa disse af Grænseforholdene flydende Følger for Mindretallet ordnet gennem en 3-sidet Traktat. Nu er det jo saa, at ved selve Overdragelsesakten af 15. Juni har de allierede Magter selv fortolket Versaillestraktaten, idet de, da de overdrager os Suveræneteten, udtrykkelig skriver, at det sker uden Præjudicering af de særlige Aftaler, ved hvilke de — Magterne — for-